

ORADEA Seminar despre viitorul O.T.E.R.

Urmare din pag. 1

Esența acestei întâlniri? Găsirea metodelor de atragere a tinerilor care continuă să rămână în afara programelor și activităților. Împreună cu *Attila Gulyás* și *Luciana Friedmann*, tinerii au discutat despre felul în care se organizează un program de activități pe termen lung, despre cum putem vedea lucrurile în perspectivă și ce beneficiu aduce acest lucru organizării cluburilor O.T.E.R. Trei dintre filialele mai „voluminoase” ale acestei Organizații - Timișoara, Oradea și Cluj-Napoca - și-au asumat misiunea de a prezenta câte un program referitor la cele mai recente celebrări din calendarul iudaic: Ziua Holocaustului, Ziua Rememorării și Ziua Independenței Statului Israel. Orădenii au reușit să facă o surpriză de proporții colegilor lor, un program pe care, cu siguranță, nu îl vor uita prea curând... În pădurea din stațiunea Felix, ei, tinerii și aparținători generației medii, au improvisat o... întoarcere în timp. Intenția celor care s-au pregătit mai bine de două săptămâni pentru această activitate, care a implicat o mobilizare fără precedent, a fost să îi facă pe participanți să simtă „pe pielea lor” ce sacrificii implică să lupți pentru idealuri, pentru existența statului tău.

Foarte interesant pentru tinerii prezenți au fost, de asemenea, scenetele ad-hoc pe care au fost nevoiți să le regizeze. Subiectul acestora: situații în care trebuie să explici pentru ce există

LUCIANA FRIEDMANN

cluburile lor, să îi convingă pe cei dezinteresați să ia parte la activități. Deși s-a râs copios, au rămas și câteva idei pe care le vor putea folosi în situații reale, pe viitor.

Pentru că la acel final de săptămână, Israelul, multiplu sărbătorit, s-a aflat în centrul atenției, profesorul *Itzhak Roth* a decis să prezinte două proiecte despre „Granițele și războaiele Israelului” și despre „Ierusalim”. Concise și sintetice lecții de istorie, acestea au adus informații mai mult decât necesare celor care doresc să îi învețe pe ceilalți. Ca la fiecare asemenea seminar, pentru lideri sau instructori, s-a subliniat faptul că ignoranța este cel mai mare dușman al continuității.

Chiar și cei mai tineri participanți - cei din Arad - au avut posibilitatea, cu acest prilej, să își spună problemele pe care le au în cadrul organizației lor. Așa cum s-a subliniat cu acest prilej, dialogul dintre filialele O.T.E.R., sprijinul acordat în elaborarea proiectelor și programelor comune, devin o condiție în situația în care numărul tinerilor care vin la activități este limitat. *Israel Sabag*, adjunctul directorului JOINT pentru România, a asigurat participarea de fapt că se va implica în organizarea a cât mai multe activități comune.

Două momente speciale ale Seminarului, găzduit în condiții excelente de comunitatea orădeană, le-au reprezentat *Oneg Șabat*-ul sărbătorit împreună cu membrii comunității de pe malul Crișului și întâlnirea cu vârsta medie. Receptivi la orice tip de activitate, plini de idei și inițiative, cei de-a doua generație s-au bucurat să dialogheze cu *Itzko (Itzhak) Roth*.

Activitatea de lom *Hazikaron*, mai sus prezentată, a fost, poate, cea mai optimistă secvență a Seminarului. A demonstrat că mai mulți ani nu înseamnă, obligatoriu, mai puține visuri și că tinerii și vârstnicii pot face împreună activități care să-i uimească și pe cei mai experimentați *madrhim* (instructori).

GEORGE ENESCU și interculturalitatea

50 de ani de la încetarea sa din viață

În urmă cu cinci decenii, în noaptea de 4 spre 5 mai 1955, se stingea din viață unul dintre marile genii pe care le-a dat poporul român universalității - George Enescu. La vârsta de cinci ani, el se considera compozitor și era într-adevăr. Profesorul îi era *Eduard Caudella*, ieșean de origine italiană. Nu avea nici 10 ani când a fost admis la Conservatorul din Viena, alături de *Kreisler*. A urmat apoi studiile la Paris, unde a și susținut primul concert cu propria suită, *Poema Română - opus 1*, la vârsta de 17 ani. Regina *Elisabeta* îl numea pe tânărul Enescu „Sfinx” și îl invita adesea la *Peleş*, pentru concerte de vioară, pian și instrumente la care acesta se dovedea un mare maestru. În anul 1928, începe să predea lecții de vioară celui ce va deveni unul dintre marii

soliști ai lumii, *Yehudi Menuhin*. Recunoștința elevului se va exprima și după ce Enescu trecuse în altă lume. *Menuhin* a venit de mai multe ori în România, din respect și iubire pentru primul său maestru. „Enescu va rămâne pentru mine Absolutul prin care eu judec pe alții”, a declarat *Menuhin* când a aflat despre moartea acestuia. Cunoscut în țările Europei, *George Enescu* este un nume și în S.U.A., unde a concertat cândva. Profesorul dr. *David Williams* din statul Iowa a organizat una dintre cele mai importante colecții de muzică simfonică românească din lume, *Enescu* ocupând locul major. La inaugurarea acesteia, în martie a.c., a participat și celebra pianistă *Lory Wallfish*, care l-a cunoscut personal pe Enescu. În luna octombrie a acestui an, la University of Illinois se va prezenta opera *Oedip*, al cărei libret aparține, după cum se știe, scriitorului evreu-francez *Edmond Fleg* (1874-1963), un om de larg orizont și fervent militant sionist. Enescu a compus în 1895 o cantată, *Viziunea lui Saul*, pe versurile lui *Eugene Adenis*, și o creație lirică mai puțin cunoscută, *Ahasverus*, în trei acte și un prolog, libretul fiind semnat de *Auge de Lassus*, cu soliști, cor și orchestră. A început, fără a finaliza, oratoriul *Fiica lui Iefta*.

Periodic, Festivalul Enescu adună la București muzicieni de marcă din multe colțuri ale lumii. Și în acest an, în septembrie, onoarea de a fi președinte îi va reveni dirijorului *Ioan Holender*, originar din Timișoara.

BORIS MARIAN

Urmare din pag. 10

Frumos = adevăr, scris = trăire, spirit cercetător = nevoia de a descoperi Cauza Cauzelor, Divinitatea, Infinitul. Simt că această ecuație, în care crede chiar dacă n-o enunță ca atare, stă la baza uneia dintre nugele recente, *Raphael*, aflată pe site-ul *Discutandum*. Nuvela e construită pe două planuri: narativ și filosofic. Autorul se întâlnește, la Paris, cu unul dintre „miturile stomatologiei mondiale”, prof. *Raphael Cherceve*. Leagă o prietenie, așa cum numai cele dintre maestru-discipol se pot închea, cu nonagenarul - tânăr comportamental și spiritual -, evreu de origine lituaniană. Dar *Raphael* este o expresie arhetipală, întrupează o concepție de viață (a nu face vreodată ceva neconcordanț cu sine), în care autorul se regăsește. Faptul că tiparul „*Raphael*” e nepieritor e accentuat în final. Tânărul aflat la început de viață, cu care scriitorul face cunoștință în Israel, după dispariția fizică a lui *Raphael*, repetă nu doar drumul bunicului; filiația familială e aparență istorisirii. Esența este supremația vieții asupra morții.

Ce există comun între *Vlad Solomon* de demult și *Vlad Solomon* din prezent, întrerupt mereu de câte un apel pe celular, intrând și ieșind, cu rapiditate, dintr-un univers intr-altul, consumând frenetic clipa? Poate, vocația dăruirii de sine. Poate, umbra tatălui său. Poate, tristețea senină a celui care se simte dator să trăiască pentru că știe că are o misiune de împlinit.

MERIDIANE MERIDIANE

Misiuni de extremă dificultate, dar realiste totuși

„Misiune imposibilă” pare un episod extras din filmele cu *James Bond*. Totuși, grupul de 13 persoane din Marea Britanie, care a venit pentru prima oară în România, nu reprezintă o echipă de aventurieri sau justițiar. Sub acest nume se ascunde efortul depus de câțiva oameni inimoși în ultimii trei ani, ambiția lor de a ameliora viața evreilor aflați în nevoie. Liderul lor este *Jim (Jimmy) Strauss*, un londonez care a reușit să strângă în jurul său persoane care nu abdică de la idealuri, dar au și simțul practic de a strânge fonduri pentru donații substanțiale. Ei sunt gata să își asume adesea misiuni care par inițial imposibile. Veniți cu cele patru microbuze pe care urmau să le doneze comunității din România, ei au parcurs traseul Oradea - Timișoara - Deva - Sibiu - Brașov - Ploiești și s-au întâlnit cu membrii comunităților evreiești. Însoțiți în periplul lor de directorul general al F.C.E.R., *Alex Sivan*, și de președintele D.A.S.M., ing. *Nilu Aronovici*, ei și-au încheiat vizita la București, unde s-au reunit cu alți câțiva membri ai grupului lor.

- Obiectivul nostru? *World Jewish Relief (W.J.R.)* este o organizație care ajută evreii în nevoie, din întreaga lume. Majoritatea suportului acordat, însă, se concentrează, în prezent, în fosta Uniune Sovietică și în estul Europei. „Mission impossible”, parte a W.J.R., a demarat prima acțiune în urmă cu trei ani, printr-un convoi de ajutoare transportat din Marea Britanie în Belarus. În principal, le ducem celor în nevoie microbuze încărcate cu ajutoare (haine, alimente, medicamente). Anul trecut am călătorit peste 1.000 de km cu microbuzele spre Ucraina.

- De ce ați ales tocmai acest nume?
- Există o emisiune care se numea „Mission Impossible”: fiecare episod începea cu introducerea „Aceasta este misiunea ta Jim, trebuie să treci peste...” și apoi, după foarte multe încercări, Jim reușea să treacă peste toate greutățile...

[n.r. - nu este o întâmplare că pe interlocutorul nostru îl cheamă Jim].

- Aceasta este o primă misiune în România?

- Da. Ea s-a născut în urma discuțiilor pe care le-am avut cu *Alex Sivan*, directorul general al F.C.E.R. Înainte am contribuit cu articole sanitare, haine, diverse lucruri utile membrilor comunității.

Interviu cu **JIMMY STRAUSS**, liderul Organizației „Mission impossible” („Misiune imposibilă”)

- Cine sunt însoțitorii dumneavoastră?

- Șapte dintre cei 13 participanți sunt șoferi care conduc cele patru microbuze ce vor fi donate comunității din România. Ceilalți sunt prieteni ai lor, oameni care au dorit să participe la această misiune de ajutorare. Noi am realizat că banii nu sunt suficienți pentru a-i sprijini pe semenii noștri ci solidaritatea implică mai mult decât atât.

- Aveți și alte inițiative care privesc comunitatea noastră în viitor?

- Opțiunile din România vor consulta pacienții din cadrul comunității și, pe baza rețetelor, noi vom trimite ochelarii necesari. Vom continua, de asemenea, să trimitem toate ajutoarele pe care le-am trimis și până acum.

LUCIANA FRIEDMANN

Oaspeți ai F.C.E.R. și ai comunității bucureștene

Așteptați la granița de președintele comunității orădene, ing. *Felix Koppelman*, de dr. *Zvi Feine*, directorul Programului JOINT pentru România, de directorul general al F.C.E.R., *Alex Sivan*, care i-a însoțit pretutindeni, de președintele D.A.S.M., ing. *Nilu Aronovici*, delegația organizației „World Jewish Relief”, din Marea Britanie, a ajuns, la 12 mai a.c., în Capitală. Oaspeții au vizitat modernă bucătărie și Centrul de Zi, din Complexul Băluș. Au făcut instructive popasuri la sediul D.A.S.M., Centrul Medical, Centrul Pedagogic pentru Tineret. Au participat la *Kabalat Șabat*, *Oneg Șabat*, alături de conducerea Federației și de mulți tineri bucureșteni. În dimineața următoare, după serviciul divin de Șabat, conducerea C.E.B. a oferit un *Kiduş* în onoarea lor. La 15 mai, delegația a vizitat Căminul „Amalia și dr. Moses Rosen”. Sprijinul oferit de „World Jewish Relief” este compensatoriu în situația în care JOINT-ul a redus alocațiile în ultimii ani. Vom reveni.

„Sunt cântăreață israeliană, dar n-am uitat niciodată limba română” (Sylvia Greenberg)

Urmare din pag. 10

- Bănuiesc că nu duceți lipsă de angajamente?
- Nu, desigur că nu, dar în acest domeniu există un fel de rotație. Apar alte nume, apar tineri și directorii de operă caută talente noi. Așa că, pentru orice eventualitate, mi-am luat o catedră la Conservatorul din Viena (oraș în care locuim; soțul este angajat la Staatsoper) și la Universitatea din München. Meseria de pedagog m-a făcut să descopăr în mine resurse de răbdare pe care nu știam că le am.

A fost o descoperire de sine interesantă. Dar, în primul rând, sunt cântăreață. Vocea mea este potrivită pentru repertoriul mozartian, pentru *Richard Strauss*. Am cântat roluri din *Ariadne* și *Cavalerul Rozelor*, am cântat *Arabella*, precum și liederurile extraordinare ale acestui compozitor. Dar am cântat și repertoriu italian, în *Rigoletto*, sau rolul *Luciei* di *Lammermoor*, pe care l-am interpretat chiar la Scala, ceea ce a fost o mare onoare, deoarece italienii preferă pentru opere

italiene cântăreți italieni, iar *Lucia di Lammermoor* este un rol atât de caracteristic pentru repertoriul italian. Am fost și în America de câteva ori, mi-am făcut debutul la Chicago, cu *Georg Solti*, apoi la New York, unde am apărut în *Carmina Burana*, pe care am cântat-o apoi la Cleveland, Dallas și în Canada, la Montreal.

- Sunteți free-lance, răspundeți la multe invitații, mergeți în multe turnee. Cum puteți armoniza acest lucru cu viața de familie, mai ales că ați avut și un copil de crescut?

- Ca să reușești, în primul rând trebuie să ai un bărbat bun și înțelegător, pregătit să te susțină și să te ajute în cariera asta. Și așa este soțul meu. El a fost și este factorul fix în viața noastră de familie, el s-a ocupat foarte mult și de băiatul nostru, *Gabriel*. Eu nu l-am luat în turnee decât de câteva ori, dar pentru mine a fost un foarte bun prilej să ne întărim legăturile, iar pentru el a fost o aventură de care-și aduce aminte cu plăcere.

- Acum, că ați reluat legăturile cu România, intenționați să veniți mai des?

- Desigur, așa cum v-am spus și mai înainte, dacă voi fi invitată, voi veni cu plăcere.

În ceea ce ne privește, am dori să o vedem și să o auzim pe *Sylvia Greenberg* cât mai curând și cât mai frecvent.

Scrisul - un mod de a înfrunța urâtul existenței

mental și spiritual -, evreu de origine lituaniană. Dar *Raphael* este o expresie arhetipală, întrupează o concepție de viață (a nu face vreodată ceva neconcordanț cu sine), în care autorul se regăsește. Faptul că tiparul „*Raphael*” e nepieritor e accentuat în final. Tânărul aflat la început de viață, cu care scriitorul face cunoștință în Israel, după dispariția fizică a lui *Raphael*, repetă nu doar drumul bunicului; filiația familială e aparență istorisirii. Esența este supremația vieții asupra morții.

Ce există comun între *Vlad Solomon* de demult și *Vlad Solomon* din prezent, întrerupt mereu de câte un apel pe celular, intrând și ieșind, cu rapiditate, dintr-un univers intr-altul, consumând frenetic clipa? Poate, vocația dăruirii de sine. Poate, umbra tatălui său. Poate, tristețea senină a celui care se simte dator să trăiască pentru că știe că are o misiune de împlinit.